

Onko 28.12.1992 annettua asetusta (ETY) N:o 3950/92 ⁽¹⁾ (sen 1 ja 2 artiklaa ja 9 artiklan kohtaa) ja 9.3.1993 annetun asetuksen (ETY) N:o 536/93 ⁽²⁾ 1, 2 ja 3 artiklaa tulkittava siten, että maitokiintiöiden vahvistamiseksi ja lisämaksun määräämiseksi maitomäärät, jotka tuottajayritys siirtää omistusoikeutta luovuttamatta kolmannelle sellaisen sopimuksen perusteella, joka koskee tuotetun maidon käsittelyä ja sen jalostamista juustoksi, voiksi ja maitoheraksi vastiketta vastaan, on katsottava toimitetuiksi määräksi tai suoramyynnin määräksi?

⁽¹⁾ EYVL L 405, 31.12.1992, s. 1.

⁽²⁾ EYVL L 57, 10.3.1993, s. 12.

Euroopan yhteisöjen komission 17.6.2003 Ranskan tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-263/03)

(2003/C 200/26)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostonut 17.6.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Ranskan tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehenä on B. Stromsky, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 28 artiklasta johtuvia velvoitteitaan siltä osin kuin voimassa olevassa Ranskan lainsäädännössä Euroopan yhteisön muista jäsenvaltioista peräisin olevien sellaisten lääkkeiden tuonnille, jotka ovat samanlaisia kuin Ranskassa jo hyväksytyt lääkkeet (rinnakkaistuonti), asetetaan kohtuuttomia ehtoja erityisesti viranomaisille annetun harkintavallan osalta ja sellaisen määräjän puuttumisen takia, jossa viranomaisen on otettava asiaan kantaa;
2. velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Riitautettu tilanne johtuu olennaisilta osin siitä, ettei ole olemassa erityistä lupamenettelyä, joka koskee lääkkeiden rinnakkaistuontia Ranskan alueelle. Lääkkeiden tuontiin sovellettava yleinen lupamenettely, jota näin ollen sovelletaan, on tuontiin kohdistuva rajoitus ja tuonnin määrällistä rajoittamista vaikutukseltaan vastaava toimenpide, koska kyseisessä menettelyssä viranomaisille jätetään kohtuuttoman laaja harkintavalta eikä viranomaisia veloiteta ratkaisemaan asiaa lyhyessä ja

täsmällisesti määritetyssä määräjässä. Lääkkeiden rinnakkaisuonnin osalta tämä rajoitus menee huomattavasti pidemmälle kuin mitä voidaan pitää perusteltuna kansanterveyden suojelemiseksi.

Euroopan yhteisöjen komission 17.6.2003 Ranskan tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-264/03)

(2003/C 200/27)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostonut 17.6.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Ranskan tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat B. Stromsky, Klaus Wiedner ja F. Simonetti, prosessiosoite Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa, että Ranskan tasavalta ei ole noudattanut direktiivin 92/50/ETY ⁽¹⁾ ja erityisesti sen 8 ja 9 artiklan sekä EY 49 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se varaa 12.7.1985 annetun lain 4 §:ssä valtuutettujen rakennushankkeiden toteuttamisen tyhjentävässä luettelossa mainituille Ranskan oikeusjärjestyksen mukaisille oikeushenkilöille;
2. velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Sillä, että valtuutettu rakennushankkeiden toteuttaminen varataan tietyille Ranskan oikeusjärjestyksen mukaisille oikeushenkilöille, rikotaan direktiiviä 92/50/ETY ja loukataan EY 49 artiklassa vahvistettua palvelujen tarjoamisen vapauden periaatetta, mikä ei ole oikeutettua EY 45 artiklassa määrätyn poikkeuksen avulla.

Rakennushankkeiden toteuttamismaandatti on direktiivin 92/50/ETY 1 artiklan a alakohdassa tarkoitettu julkinen palveluhankinta. Lisäksi valtuutetut tehtävät kuuluvat liitteessä I A olevaan 12 luokkaan, lukuun ottamatta valtuuksia, jotka koskevat yksinomaan tai pääasiallisesti edustusvaltuuksia, joten Ranskan lainsäädäntö ei ole yhteensoveltuva direktiivin 8 artiklan kanssa. Valtuutetut tehtävät, jotka koskevat yksinomaan tai pääasiallisesti edustustehtäviä, kuuluvat puolestaan direktiivin liitteen I B soveltamisalaan, joten Ranskan lainsäädäntö ei myöskään ole yhteensoveltuva direktiivin 9 artiklan kanssa.

Toiseksi sillä, että valtuutettu rakennushankkeiden toteuttaminen varataan ainoastaan julkisten rakennushankkeiden toteuttamisesta ja niiden suhteista yksityisten rakennushankkeiden toteuttamiseen 12.7.1985 annetun lain, sellaisena kuin se on muutettuna, 4 §:ssä luetelluille oikeushenkilöille, rajoitetaan palvelun tarjoamisen vapauden periaatetta. Tällaista rajoitusta ei voida oikeuttaa EY 45 artiklalla, koska annetut tehtävät eivät liity edes satunnaisesti julkisen vallan käyttöön, eikä EY 46 artiklalla, koska yleistä järjestystä tai turvallisuutta tai kansanterveyttä koskevia syitä ei voida soveltaa nyt esillä olevassa asiassa.

(¹) Julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 18 päivänä kesäkuuta 1992 annettu neuvoston direktiivi 92/50/ETY (EYVL L 209, 24.7.1992, s. 1).

Euroopan yhteisöjen komission 18.6.2003 Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-266/03)

(2003/C 200/28)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostonut 18.6.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Luxemburgin suurherttuakuntaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat C. Schmidt ja W. Wils, prosessiosoite Luxemburgissa.

Euroopan yhteisöjen komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. toteaa EY 226 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, että Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut EY 10 artiklan ja muita kuin jäsenvaltiosta olevia liikenteenharjoittajia koskevista edellytyksistä saada harjoittaa siellä sisävesiväylien henkilö- tai tavaraliikennettä 16 päivänä joulukuuta 1991 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3921/91 (¹) ja jäsenvaltioiden väliseen sisävesiväylien tavara- ja matkustajaliikenteeseen sovellettavista yhteisistä säännöistä palvelujen tarjoamisen vapauden toteuttamiseksi tällaisessa liikenteessä 8 päivänä heinäkuuta 1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1356/96 (²) mukaisia velvoitteitaan, koska se on yksinään neuvotellut, tehnyt, ratifioinut ja saattanut voimaan jokiliikenteestä Tsekin tasavallan, Slovakian, Romanian ja Puolan kanssa tekemänsä kahdenväliset sopimukset ja kieltäytynyt luopumasta niistä;
2. velvoittaa Luxemburgin suurherttuakunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- Luxemburgin suurherttuakunta on rikkonut asiassa 22/70, AETR (tuomio 31.3.1971) tarkoitettua yhteisön yksinomaista toimivaltaa, koska se on yksinään neuvotellut,

tehnyt, ratifioinut ja saattanut voimaan jokiliikenteestä Tsekin tasavallan, Slovakian, Romanian ja Puolan kanssa tekemänsä kahdenväliset sopimukset, jotka koskevat muita kuin jäsenvaltiosta olevia liikenteenharjoittajia koskevista edellytyksistä saada harjoittaa siellä sisävesiväylien henkilö- tai tavaraliikennettä 16 päivänä joulukuuta 1991 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 3921/91 vahvistettuja sääntöjä. Näiden sopimusten 7 artiklassa sallitaan erityislupa kyseisten kolmansien maiden liikennöijille pääsy Luxemburgin vesiväylille.

- Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut EY 10 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on yksinään neuvotellut, tehnyt, ratifioinut ja saattanut voimaan kyseiset kahdenväliset sopimukset sen jälkeen, kun neuvosto on antanut komissiolle neuvottelumandaatin toisaalta ETY:n ja toisaalta Puolan ja Tonavan yleissopimuksen sopimusvaltioiden (Unkari, Tšekkoslovakia, Romania, Bulgaria, entinen Neuvostoliitto, entinen Jugoslavia ja Itävalta) välisen sopimuksen neuvottelemiseksi.
- Luxemburgin suurherttuakunnan neuvottelemat kahdenväliset sopimukset ovat ristiriidassa jäsenvaltioiden väliseen sisävesiväylien tavara- ja matkustajaliikenteeseen sovellettavista yhteisistä säännöistä palvelujen tarjoamisen vapauden toteuttamiseksi tällaisessa liikenteessä 8 päivänä heinäkuuta 1996 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1356/96 kanssa. Puolalaiset, romanialaiset, tsekkiläiset ja slovakialaiset laivurit ja laivaliikenneyritykset, joille kyseessä olevien kahdenvälisten sopimusten nojalla voidaan antaa lupa liikennöidä Luxemburgin ja muiden jäsenvaltioiden välillä, eivät täytä tässä asetuksessa vahvistettuja edellytyksiä.

(¹) EYVL L 373, 31.12.1991, s. 1.

(²) EYVL L 175, 13.7.1996, s. 7.

Cour d'appelin (Luxemburgin suurherttuakunta) seitsemännen jaoston päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa L'Administration de l'Enregistrement et des Domaines ja Luxemburgin suurherttuakunta vastaan Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL

(Asia C-269/03)

(2003/C 200/29)

Cour d'appel (Luxemburgin suurherttuakunta) seitsemäs jaosto, on pyytänyt päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 20.6.2003, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa l'Administration de l'Enregistrement et des Domaines ja Luxemburgin suurherttuakunta vastaan Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL, seuraavaan kysymykseen: